

Arrest

nr. 132 590 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 januari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Dé aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij in 2009 naar België gekomen is om zich bij zijn vader en zijn broer die de Belgische nationaliteit bezitten, te voegen. Betrokkene legt stukken voor die de verwantschap bewijzen en stelt dat zijn broer bereid is hem ten laste te nemen. Hierbij beroept hij zich op het artikel 8 EVRM. Echter staat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen in zijn arrest d.d. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Wat betreft de verklaring dat de vader van betrokken chronisch ziek zou zijn en volgens het doktersattest de aanwezigheid en morele steun van zijn familie nodig heeft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt, waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Zoals vermeld houdt deze verplichting een tijdelijke scheiding in. Bovendien heeft betrokkene nog een broer die in België verblijft, zodat zijn vader nog familie in België heeft die hem kan steunen in afwachting van de behandeling van de aanvraag van betrokkene in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart ook dat hij een broer heeft die in Frankrijk erkend is als politiek vluchteling en daar nu verblijft. Echter verzuimt hij het om aan te tonen waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou vormen. Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie en de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij een beroepsbekwaamheidsattest op het vlak van informatica en aan aanwervingsbelofte voorlegt, en de verklaring dat hij perfect Frans spreekt, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”.

1.3. Eveneens op 17 januari 2014 geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij werd betekend op 20 januari 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep dat ingediend werd op 3 maart 2014 is gelet op het gestelde in artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet manifest laattijdig voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, aangezien deze beslissing betekend werd op 20 januari 2014. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de twee bestreden beslissingen gelijktijdig betekend werden op 4 februari 2014 wordt niet aangetoond en kan derhalve niet weerhouden worden.

De in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker werpt op, *“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat tegenpartij stelt dat de aanvraag van 18 november 2013 onontvankelijk is daar de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Dat verzoeker sinds 2009 in het Rijk verblijft.

Dat in tegenstelling met wat werd aangehaald in de bestreden beslissing verzoeker wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat zijn lang verblijf in België en het feit dat zij goed geïntegreerd is wel als een uitzonderlijke omstandigheid moet worden beschouwd.

Dat de persoonlijke situatie van verzoeker niet onderzocht werd en dat er geen rekening gehouden werd met de aangehaalde elementen.

Dat verzoeker samenwoont met zijn vader en dat hij aantoont dat deze de zorg en de aanwezigheid van een bloedverwant nodig heeft.

Dat de vader volledig van zijn zoon afhangt, wat deze ook aantoont.

Dat het in casu over een oude zieke man gaat, van Belgische nationaliteit, die samenleeft met zijn zoon omwille van zijn chronische ziekte.

Dat de aangehaalde elementen duidelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

Dat de aangevochten beslissing rekening houdende met de elementen van het dossier een ernstige en ongeoorloofde inmenging betekent in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

4

Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996, p 755).

Dat de tegenpartij niet uitlegt waarom de elementen die werden ingeroepen (en niet betwist worden) onvoldoende zijn.

Dat de elementen die werden ingeroepen wel kennelijk buitengewone omstandigheid uitmaken.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing zeer stereotype is maar de aangehaalde integratie elementen niet betwist;

Dat de tegenpartij geen enkel ernstig argument aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat de aangehaalde redenen niet voldoende zijn het verblijf toe te staan.

Dat de persoonlijke situatie van verzoeker niet onderzocht werd en dat er geen rekening gehouden werd met zijn duidelijke integratie in het Rijk evenals zijn lang verblijf en het feit dat zijn aanwezig noodzakelijk is aangezien de gezondheidstoestand van zijn Belgische vader.

Dat de situatie van verzoeker kennelijk niet redelijk werd onderzocht daar deze elementen niet ernstig beschouwd werden.

Dat er ook een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ontstaat door deze manier van handelen.

Dat de elementen die werden ingeroepen wel buitengewone omstandigheid uitmaken.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dar de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

“Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar

besluitenvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens” (RS n° 58.328, 23.02.96).

Dat “Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht (Cass. 4 januari 1973, R.W. 1972-1973, 1279).”

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53)

Minstens kan de motivatie van de bestreden beslissing niet worden geschraagd door het administratief dossier zodat de motivatieplicht alsook art. 9tbis Vw wordt geschonden.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting evenals het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.

De schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten die er de consequentie van is te bevelen”.

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover “overmacht” wordt aangehaald aangezien dit niet nader geconcretiseerd wordt. Tevens bestaat er niet zoiets als “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Er zijn er meerdere en verzoeker laat na te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de reeds opgeworpen “zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting” hij geschonden acht door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekende partij kan gelet op wat in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden, bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij niet uitlegt waarom de aangehaalde elementen onvoldoende zijn of dat de eerste bestreden beslissing gekenmerkt wordt door een afwezigheid van “motivatie”.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de

argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Met een herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, zijn overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en de stelling dat de verwerende partij geen enkel ernstig argument aanhaalt om hem geen verblijf toe te kennen, kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker kan gelet op de wat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen voorts bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij laats tevens na te duiden met welke elementen er geen rekening gehouden werd. Hij poneert dat de *“motivatie van de bestreden beslissing niet (kan) worden geschraagd door het administratief dossier”*, maar dit betreft niet meer dan een algemeen bloot betoog dat geen schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

3.7. Waar verzoeker aangeeft dat hij samenwoont met zijn vader en dat deze de zorg en aanwezigheid nodig heeft van een bloedverwant, kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt, *“Wat betreft de verklaring dat de vader van betrokken chronisch ziek zou zijn en volgens het doktersattest de aanwezigheid en morele steun van zijn familie nodig heeft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt, waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Zoals vermeld houdt deze verplichting een tijdelijke scheiding in. Bovendien heeft betrokkene nog een broer die in België verblijft, zodat zijn vader nog familie in België heeft die hem kan steunen in afwachting van de behandeling van de aanvraag van betrokkene in het land van herkomst.”* Verzoekers Belgische broer is ook een bloedverwant van zijn vader, minstens betwist hij dit niet, evenmin als de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat deze verzoekers vader kan steunen. Ook het bij het verzoekschrift gevoegd medisch attest van 25 oktober 2013 vereist niet dat verzoeker zelf zijn vader dient te ondersteunen.

3.8. Waar verzoeker nog gewag maakt van een schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die sedert 2009 in België zou verblijven, die blijkens het administratief dossier nooit een legaal verblijf gekend heeft in het Rijk en die heden op illegale wijze in het Rijk verblijft, toont met zijn betoog niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een schending vormt van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont met betoog niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds die in essentie bestaan in het verderzetten

van een in illegaal verblijf ontwikkeld privéleven en het verder blijven wonen bij zijn vader, daar waar tevens een Belgische broer in België aanwezig is die voor zijn vader kan zorgen en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA